

Cel ce te păzește, nu va dormita. (Psalm 121, 3)

Adinei nu-i plăcea să adoarmă singură pe întuneric. Într-o seară mama ei a dus-o la culcare și după ce s-a rugat cu ea, i-a zis: „S-adormi repede, draga mea!” A stins lumina și voia să iasă din cameră.

„Mamă, poți, te rog, să lași să mai ardă puțin lumina?”, întreabă micuța fricoasă.

Oh, privește, Adina, ce tare luminează luna în camera ta, și mama mai rămâne un timp trează. Nu trebuie să-ți fie frică.”

„Mamă, este luna lumina lui Dumnezeu?”

„Da, draga mea, luna și stelele sunt lumini ale lui Dumnezeu.”

„Stinge și Dumnezeu imediat luminile lui și se duce la culcare?”

„Nu, draga mea, luminile lui Dumnezeu ard într-una, și El nu doarme niciodată.”

„Dragă mamă, atunci poți să stingi liniștită lumina. Atâta timp cât Dumnezeu lasă luminile lui să ardă, atâta timp cât El veghează, nu-mi este frică.”